

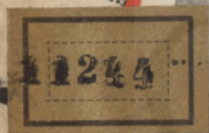
11244

325

325
Totto Pál

ERFI CSERE

bc

325

FÉRFICSERE

REGÉNY

IRTA

FORRÓ PÁL

LITERARIA KIADÓVÁLLALAT KFT.

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

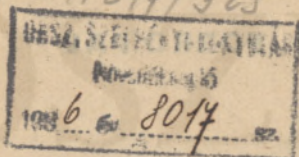

Copyright by Világvárosi Regények

Minden jogot fenntartunk.

A fűdelet Ér József készítette.

Foto: Fox.

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel.: 24-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:

dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg mellékelése esetén küldünk vissza,
de nem felelünk érte.

HETENKINT KÉT VILÁGVÁROSI REGÉNY JELENIK MEG.

I.

A férfi az alacsony emelvényen ült a forgószéken és mosolygott. A mosolya kissé kényszeredett, ideges volt. Vele szemközt szőke fiatal lány állt, aki festette. A férfi minden pillanatban érezte a lány kutató, éles pillantását, amint egyenkint, részletenkint figyelte, megrögzítette a fülét, orrát, szemét, a haját, akaratos állát . . .

A lány sötétkéék bársonydrapériákat aggatott a férfi háta mögé, sokáig igazgatta a műterem függönyeit, hogy bizonyos tompa fénybe keretezze modelljét és időnkint halkan osztogatta utasítását:

— Kérem, fordítsa kissé jobb felé az arcát! . . . Ne nézzen olyan barátságtalanul kedves gróf úr; egy kis mosolyt kérek . . . A kezeket elegáns könnyedséggel méltóztassék a szék támlájára helyezni . . .

A fehér festővásznon lassankint kirajzolódtak a férfi érdekes, szép arcának jellegzetes vonalai . . .

És mind a ketten tudták, hogy most csálnak, komédiáznak. . .

A lány néha úgy érezte, hogy arcába szökik a vér. Valahányszor az ecsetje új, gyengéd színeket rakott a készülő arcképre, megremegett és elpirult. Úgy érezte, hogy most némán szerelmet vall a férfinak. Elárulja, hogy milyen szépnek látja, mennyi érdekességet fedezett fel mélytűzű tekintetében, milyen hajszálnyi pontossággal figyelte meg szájának sajátságos, érzéki metészését, a sötét haj különös lágyágát.

Fedor Klára, a fiatal festőgeneráció ragyogó tehetsége már rengeteg férfiportrét festett, de még sohasem érezte ezt a furcsa lámpalázat . . . És tulajdonképen eszében sem volt arcképeket festeni ezen a csodálatos, zengő nyáron, itt a tengerparton, ahová mulatni jött és csak éppen óvatosságból hozta magával festékeit és vásznait, hogy felvázoljon néhány nagyszerű hangulatot, ha váratlanul megrohannák.

Klári mögött, huszonötéves korában már jelentős művészi múlt volt. Képei nagy sikerrel szerepeltek Páris, Róma és Berlin tárlatain, két festményét a brüsszeli szépművészeti múzeum vásárolta meg és állami díjat nyert Budapesten is.

De nemcsak képei voltak híresek, hanem ő, saját személyében is.

— Az ember nem tudja, hogy a képeit, vagy magát csodálja-e jobban? — mondotta az egyik külföldi állam követe, aki megjelent egyik kiállításán és negyedórán belül beleszeretett.

— Női Van Dyck! — mosolygott De Valière, a neves francia kritikus és ezzel a megjegyzésével

vel arra célzott, hogy Klári az életnek éppen olyan művésze, mint halhatatlan férfi elődje volt, aki annak idején eleganciájával és gáláns kalandjaival elbájolta a szalónokat és állandó hőse volt a társaságokban sugdosott pletykáknak.

Megjelenése lenyűgöző és meglepő volt. Mindig magatervezte eredeti ruhákat hordott, amelyeknek érdekes szín- és vonalhatása már az első pillanatban mágnesként vonzotta a férfiak tekintetét. Nem volt Európának olyan nagyobb városa, melyben ne kérték volna meg a kezét. A legkáprázatosabb házasságokat köthette volna. Kérői között voltak milliósos bankvezérek, fantasztikus jövedelmű filmsztárok és tenoristák, egy olasz herceg, amerikai trösztvezérek, holland-indiai ültetvényesek. De feleségül kérték parkettáncosok is, amire Klári igen büszke volt, mert amint mondotta, ezek a férfiak únják legjobban a nőket és így meg kell becsülni, ha azok is észreveszik benne a nőt. Általában mindenki meg akarta hódítani. Egy-egy kiállítása előtt legalább 3—4 kritikus próbált szerelmet zsarolni tőle a megígért jó kritika ellenében. Klári ezeket az urakat szó nélkül kidobta. Azután a tárlat megnyitása napján órákon keresztül úgy zuhogtak rá a bókók, politikusok, társadalmi előkelőségek annyira elárasztották hízelgő széptevésükkal, hogy minden viharedezettsége ellenére valósággal belekábult.

És a legcsodálatosabb, hogy ebben a nagy hangegyvelegben nem akadt egyetlen hang sem;

amelyre felfigyelt volna. Még sohasem volt szerelmes. Nem volt férfi, aki fel tudta volna gyújtani érzékeit.

Klári nem volt boldog. Voltak órák, amikor maga is megdöbbenve gondolkozott élete különös rejtélyén. Már nem is volt túlságosan fiatal. Huszonöt éves korában már minden lány ismeri a szerelem édességét és ő még mindig nem találkozott vele. Ami tűz, temperamentum, fantázia volt benne, azt mind a művészetében élte ki. Ő, aki sohasem borult férfi nyakába és nem ismerte még a csókok misztikus izalmát, a festményein százféle hangszerelésben tudta érzékelni a szerelem minden hangulatát, a leányos pirulástól, az érett asszony felviharzó szenvedélyéig. Klári ijedten és riadt nyugtalansággal gondolt arra, hogy lekési az életet, sohasem fog szeretni, vakon és ostobán halad el boldogsága mellett . . .

Gyakran emlékezett vissza kikoszarozott kérrőire, Európa ragyogó neveire, a könnyelműen visszautasított gondtalan jólétre és ilyenkor rémülten temette tenyerébe a fejét.

— Örült vagyok! — mormogta magában. — Mire várok?

Ezekben a magányos percekben egyszerre kibobbant benne az a folyton lobogó tűz, amely üzte, feszítette, hajtotta és nagyon szomorú, elhagyott kis lány lett belőle. Csak egészen gyáván, elfoszló ködszerűséggel kísértette ilyenkor is az örök, ki nem mondott reménykedés: . . . csak türelem! El fog jönni a nagy találkozás, meg fogom találni a férfit, akinek boldog örömmel le-

szek a rabszolgája, akinek egyszerre tudom odaadni mind azt a sok érzést, szerelmet, amely az évek során szívemben felhalmozódott.

És ez volt éppen a legkülönösebb. Vakon és fanatikusan hitt a szerelemben. Várta és akartal

De hát miért nem találta meg az ideálját a férfiak között, akikkel eddig találkozott? Egyáltalában nem valószínű, hogy akik ezután jönnek, különbek lehetnek. Hiszen megismerkedett már a férfiak minden típusával. A kedvesen ostoba sportfiúval, az agyafúrt pénzemberrel, a szenvedélyes művésszel, a hivatásos nőcsábítókkal, az elmésen fecsegő diplomatákkal, a mindig vitatkozó, okoskodó tudósokkal, a cinikusokkal, a rajongókkal, a hódítóan elegánsokkal, a kócos anarchistákkal . . . Kik jöhetnek? Egészen bizonyos: ugyanezek! Csak éppen a nevek fognak változni!

Az a férfi, akire vár, nincs is a világon. Csak a képzeletében él. De ha meg akarná festeni, vagy el akarná mondani, hogy milyen, az ecset megállna a kezében és nem találná meg a szavakat. És mégis! . . . Ösztöne azt súgta: találkozni fog vele!

És annyi esztendő után most csakugyan megtörtént a találkozás!

A strandon mutatták be neki Born Edgár Norvégiába szakadt svéd grófot. Világfürdőkön legalább tíz embert mutatnak be naponta. Felületesen elmormogott nevek, udvariasan kicsérélt frázisok, azután tennisz, vitorlázás, golf vagy póljáték következik.

Ugyanazok a semmitmondó mosolyok, flörtök, lélektelen kártyacsaták.

De most egyszerre, villámcsapásszerűen robant ki benne a szenzáció.

Már amikor kezét fogtak és az első szavakat váltották, érezte Klári, hogyan hatalmasodik el rajta egy eddig ismeretlen láz . . .

Mi volt, ami ebből a férfiből áradt? Mi sódarvarázzsal kábitotta el?

Klári csak homályosan tudta volna részletezni: valami nyers barbárság ömlött el a lényén. Férfi volt. Tetőtől-talpig az ős hím, aki a fjordok zord erejét árasztotta magából. A szmoking szinte groteszkül feszült hatalmas mellkasán. Az ilyen ember vadászruhában, viharkabátban, oldalán óriási kutyával, a sziklák és fenyvesek között van elemében.

Born gróf nem vett részt az urak művelt társalgásában. Nem ismerte a legújabban megjelent könyveket, kiderült, hogy a színházak világában sem túlzottan járatos, a művészetről, zenéről meg éppen nem volt fogalma. De Klári éppen ezt imádta benne. A kultúrától ki nem kezdett, naív lelkű, gyermeki szelídséggel nevető, hihetetlen testi ügyességű ősembert, akihez szinte nem is illett, hogy modora kifogástalanul előkelő és hogy a kést-villát senki sem tudta finomabban tartani, mint ő.

Born gróf feltűnően őszinte embernek bizonyult.

— Meddig marad itt? — kérdezte tőle Klári.
A gróf vállat vont.

— Nem tudom! Attól függ, hogy sikerül-e megkapnom az állást!

— Miféle állást? — kérdezte meglepetten a lány.

— A pólómesterséget! Kitünően tudok lovagolni és értek a lovak idomításához . . . Ugyanis csak annyi pénzem van, amennyiből néhány hétig megélhetek. Foglalkozás után kell néznem!

És amikor látta Klári elképedt arcát, sietve hozzátette:

— No, nem olyan komoly a dolog! Talán csak egy-két hónapról van szó! Egy teljesen alap-talan örökségi perrel kapcsolatban zár alá vették a vagyonomat és eltart egy kis ideig, amíg visszakapom. Már most is próbálkoznak egyezkedni velem. Boldogan adnának havi kétezer koronát, ha belemennék, de én ragaszkodom az igazamhoz. Abban reménykednek, hogy nem tudok megélni és kibőjtöltetnek. Hát majd megmutatom nekik, hogy azért sem!

Ettől azután Klári még szerelmesebb lett.

Érdekelle, izgatta a férfi szokatlan szépsége is. Festőálmaiban mindig ilyennek képzelte a férfiideált. Elhatározta, hogy lefesti a grófot. Born szívesen vállalkozott a modell szerepére. E pillanatban valóban nem volt komolyabb elfoglaltsága.

Klári némi utánjárással talált egy közeli villában megfelelő műtermet, melyben egy híres angol festő dolgozott régebben. A műterem tökéletesen be volt rendezve. A villa tulajdonosa boldog volt, hogy akadt, aki kibérli.

Délelőtt tíz órára rendelte Bornt a műtermbe. Ő már kilenc előtt ott volt és rendezte a festővásznat. És minden pillanatban a tükörbe nézett. Hol a haját igazgatta, hol egy kis rúzszt kent az ajkára . . .

Azután az ablakhoz lépett és kibámult a tengerre. Könnyű szédülés fogta el. Mi történt vele? Milyen ismeretlen izgalom remeg minden tagjában? Rengeteg férfit várt már így a műtermében . . . de ez most egészen más volt! Hiába igyekezett magával elhítenni, hogy most is csak festésről van szó, kizárólag művészi munkáról, tudta, hogy hazudik. Itt nem csak a festőnő fog találkozni modelljével, hanem a szerelmes lány is . . . az ideáljával!

Életében először rohamozták meg kétségek. Szabad neki így magányosan fogadni a férfit és kettesben maradni vele?

Idegesen szorította össze az ajkát.

Micsoda ostobaság ez? Miért ne maradhatna? Hiszen még sohasem zavarták ilyen problémák! Csak azért is megmutatja, hogy nyugodt marad.

Az ajtón kopogtak. Klári szíve vadul vert. Alig tudta kinyögni, hogy „szabad“!

A gróf belépet. A „barbár“ — ahogyan Klári magában elnevezte, — kissé zavartan mosolygott. Kezében néhány gyönyörű rózsát szorongatott.

— Jó reggelt művésznő! — köszöntötte és nem tudta, hogy mit csináljon a virágokkal.

— Már vártam! — válaszolta Klári és pápaszemet tett fel orrocskójára. Magára húzta fes-

tékfoltos köpenyét és az emelvény felé mutatva, azt mondia:

— Foglaljon helyet, kérem!

A gróf elfogódottan engedelmeskedett. Sejtelve sem volt, hogy milyen pózt vegyen fel és milyen arcot vágjon. Klári pedig szemben állt vele, élesen nézte minden oldalról, azután hozzálépett és a gróf fejét két tenyere közé szorítva forgatta minden irányba . . .

És ahogy keze a férfi arcához ért, könnyen megborzongott. Hiába erőlködött, tisztában volt azzal, hogy ezúttal nem a modell érdekli, hanem a férfi. Nem az a fontos, hogy mit fest, hanem az, hogy: kit?

Forró csend szakadt közéjük. Klári energikusan dolgozott. Még nem akarta megadni magát. Szeme a férfi arcvonásait fürkészte, a keze gépiesen mozdult, de az idegei, agya önálló életet élt, a vére szinte tüzelt és voltak pillanatok, mikor ájulás környékezte.

A férfi elfordította fejét. Önkéntelen, reflexszerű mozdulat volt. És sehogysem tudta az eredeti helyzetbe visszaforgatni. Hol nagyon magasra tartotta, hol alacsonyra.

Klárinak megint a dobogóra kellett lépnie, hogy a kezével igazítsa meg.

A tenyere megint odasimult a férfi arcához. Szerelmesek fogják így kezük közé az imádott arcot, amikor meg akarják csókolni.

S akkor egyszerre megérezte a férfi ajkát. A kezéhez tapadt és megcsókolta. Gyáván, esetlenül és könyörögve.

És a következő pillanatban Klári oda hullott a férfi mellére, alig élve, egészen elaléltan és a két keze, amely még most is a férfi fejét fogta, magához húzta, a két száj találkozott és összeesőkolódzott.

*

Néhány héttel utóbb Budapesten megvolt az esküvő.

Az anyagi kérdéseket gyorsan elintézték. A grófnak még van anyija, hogy néhány hónapig fedezheti személyes kiadásait. Decemberre pedig az örökségi per feltétlenül végetér . . . Ez különben egyáltalában nem is fontos. Klárinak komoly vagyona van. A legtöbbet kereső festőművészek közé tartozik. Állandóan vannak arcképrendelése. Ha Born elveszti a pert, Klári kitűnő összeköttetései révén feltétlenül megfelelő állásba juttatja. Már is szó van arról, hogy egy előkelő kaszinó háznagyot keres . . .

Az esküvőt a legnagyobb titokban, csak az anyakönyvvezető előtt kötötték meg. Éppen csak a legszűkebb baráti kör volt hivatalos a lakodalmi ebédre. Úgy döntöttek, hogy a délutáni vonattal Bécsbe utaznak, onnan Olaszországba és Észak-Afrikába mennek egy hónapra. Az utiköltség bőven visszatérül a képek árából, amelyeket Klári útközben fog festeni . . .

Klári ragyogott a boldogságtól. Büszke volt az urára, akiről el kellett ismerni, hogy férfiszép-ség. És milyen alázatos, kedves, esetlen medve volt!

Klári valami borzongató, kéjes félelmet érzett, mikor arra gondolt, hogy ilyen hatalmas ősembert tart rabszolgaságban.

Öt perccel a vonat indulása előtt érkeztek a Keleti-pályaudvarra. Az elsőosztályú jegyeket már előző napon megváltották.

Amikor becsapódott mögöttük a bérelt fülke ajtaja, Born szerelmesen vonta karjába bájos kis feleségét és a határig állandóan megújuló elragadtatással élvezték a rájuk várakozó boldog napok előlegezett csókédességeit.

A határnál erélyesen kopogtak.

— Kérjük az útleveleket!

Vámőrök léptek a kupéba és a határrendőrség emberei végigsétáltak a vonat folyosóján.

Hirtelen két polgári ruhás férfi lépett a grófhoz.

— Öné ez az útlevél? — kérdezte az egyik.

És meg sem várva a választ, kezét a gróf vállára tette:

— A törvény nevében . . . letartóztatom! Ön ellen körözés, elfogató parancs van kiadva!

A gróf elsápadt. Klári felsikoltott.

— Uraim . . . ez lehetetlen, tévednek . . .

— Ön is velünk jön! — mondta ridegen a detektív.

A kis csoport bement az állomásfőnökség épületébe. A vonat közben füttyntett és tovább ment. A gróf és Klári bőröndjeit visszatartották. Azokat már a rendőrök kutatták át.

A többire úgy emlékezett vissza később Klári, mint egy gyötrelmes vízióra. Zúgó fejjel alig

tudta megérteni a szaggatottan fülébe kalapáló szavakat . . .

A férje nem gróf Born Edgár, hanem Schellenberg János, inas volt gróf Bornnál, akit kirabolt és akinek irataival megszökött . . .

Klári jóhiszeműsége kiderült. A rendőrtiszt őszinte sajnálkozással vigasztalta a kétségbeesett fiatalasszonyt, aki néhány órával később lelke mélyéig feldúltan utazott vissza Budapest felé . . .

Gróf Born, illetve Schellenberg János ott maradt a rendőrség őrizetében.

II.

— Úgy kell nekem, megérdemeltem a sorso-
mat! — vádolta magát sírva Klári. — Miért dől-
tem be egy férfinak? Amíg lenéztem és megve-
tettem valamennyit, soha nem volt semmi ba-
jom! Hát kellett ez nekem? Soha többé nem fo-
gok senkit sem szeretni! Most már igazán ve-
g-érvényesen elintéztem a szerelmet!

A legkínosabb az volt, hogy a munkához sem menekülhetett. A botrányt természetesen nem le-
hetett titokban tartani. A lapok hosszú cikkek-
ben emlékeztek meg a kínos eset részleteiről és
a barátnők kárörvendve mulattak a szegény ál-
dozaton.

— Hja drágáim, így van ez, ha valaki túlságo-
san fenn hordja az orrát! — mondta Hárshegy-
né a Hangliban, bridzselés közben. — Klári ad-
dig válogatott, addig hengegett, hogy neki senki-

sem jó, míg végre egy tolvaj inasban találta meg az ideálját!

— Én sem sajnálom! — bólintott Fényes Éva. — Már nem tudta, mit csináljon a jó dolgától. Utálatos volt nézni, mennyire rázza a rongyot. Most legalább megkapta! Ezek után talán kevésbé arisztokratikus igényei lesznek Born Edgár grófnénak . . .

— Én írtam neki egy részvétlevelet — szólt közbe Gárdosné. — Természetesen méltóságos asszonynak címeztem!

Ezen azután valamennyien remekül mulattak. A telefon állandóan csengetett. Álszenteskedő barátnök sopánkodtak és részvétüket fejezték ki. Klári remegett a dühtől, amikor már századszor hallgatta a visszatérő refrént:

— De hogy éppen veled, egy ilyen okos lánnyal történhetett ez, aki annyira ismeri az embereket és aki olyan okosan tudtál mindig viselkedni a férfiakkal . . .

Ilyenkor síkítani és karmolni tudott volna mérgében és meglehetősen gorombaságokat válaszolt vissza. Ismerőseinek felével összeveszett. Még azokat is utálta, akik őszintén sajnálkoztak rajta. Bosszantotta, hogy egyre vájkálnak sebében. Önérzetes, egész ember volt, aki elviselhetetlennek találta, hogy szánakozzanak rajta.

És mindezt betetőzte a rendőrség állandó idézgetése. Vaskos jegyzőkönyveket vettek fel, apróra kikérdezték, hányszor találkozott Schellenberggel, miről beszéltek, miket mondott a férfi!

Olyan volt, mintha kőpadra feszítették volna.

És még ez sem volt elég. Szembesítették őket. Klári még sokáig kísértette álmában is a borzasztó pillanat, mikor a gyűrőttruhás, borotvátlan arcú férfit bevezették a vizsgálóbíró szobájába. Mintha kísértetet látott volna. Hihetetlen, micsoda megdöbbenő változáson ment keresztül néhány hét alatt. Szép arca fáradt, sápadt volt, szeméből kilobbant a tűz, lesóványodott.

Klári ájuldozva hagyta el a vizsgálóbíró szobáját.

Pokollá lett pesti élete. Menekülnie kellett.

Ügyvédje megmagyarázta, hogy a házasság ugyan semmis, mert nyilvánvaló csalás és hamis adatok alapján kötött meg, de azért formailag fennáll mindaddig, amíg a szabályszerű bírói eljárást nem folytatják le. Az pedig az igazságszolgáltatás lassúsága mellett hónapokig is eltarthat.

Most már csak egyetlen vágya volt. Elbújni valahová, nem látni embereket . . .

De hová menjen? Még nem tudott dönteni.

Egy napon levelet hozott a posta. Meghívó volt.

«Az oslói képzőművészeti társaság meghívja

Fedor Klára festőművésznőt

jubileumi tárlatán való részvételre.»

Klári szíve megdobbant. Szinte pillanatok alatt határozott: elmegy! Ezzel bizonyítja be, hogy csak azért sem engedi megtörni magát. Oslóból indult el halvégzete. Hát egyenesen oda megy. A helyszínére.

És titokban arra gondolt: találkozni fog Born Edgár gróffal. A valódival.

Szinte lázasan csomagolt. Maga sem tudott volna világos magyarázatot adni arról, miért érzte azt, hogy neki Oslóban fontos elintéznivalója van az élettel.

Csak az ügyvédjével közölte új címét: Osló, Hotel Carlton.

Négy nappal utóbb már a norvég tengerparton kötött ki.

*

Olyan jó volt egyedül bolyongani az ismeretlen városban. Friss tengeri illat érzett az uccákon, a tiszta levegőben és a sajátságos fénytörésben minden üdébbnek, élesebbnek látszott, mint a dél városaiban. A sétálók mozdulatai is ruganyosabbak voltak, fiatalságot és egészséget lehelt a bűbájos város, amelynek könyvtárában egykor Strindberg írta nőgyűlölő cikkeit és szindarabjait.

— Inkább a férfiakat kellett volna lelepleznie! — gondolta keserűen Klári, aki e pillanatban egyáltalában nem osztotta Strindberg véleményét. Feltűnt neki, hogy milyen sok szép lány bukkan fel lépten-nyomon. És milyen elegánsak! Majdnem valamennyin csinos, értékes prém-bunda. Hát persze, közel vagyunk a prémek birodalmához . . .

A hirdető oszlopokon óriási plakátok. Felnagyított bájos, szőke női fej: Jörg Krisztina, az operettszínház primadonnája ötvenedszer játszotta a Víg özvegy címszerepét!

A szálloda figyelmes igazgatója az egyik napilapot nyújtotta át Klárinak. Egy vörös ceruzával bekeretezett kis hír: Fedor Klári, a kiváló magyar arcképfestő Oslóba érkezett. A művésznő két festményével vesz részt a jubileumi tárlaton!

Ebéd idején a telefonos boy oda lépett Klárihoz.

— A művésznőt kéri a telefonhoz!

— Engem? — képedt el Klári. — Nem, ez lehetetlen. Senkit sem ismerek itt.

— De igen! Egy női hang!

Klári meglepetten ugrott fel. A telefonfülkében izgatottan kiáltott a kagylóba:

— Halló! Ki beszél?

Zavarodottságában magyarul mondta ezt. A válasz franciául hangzik:

— Ön az kedves Fedor művésznő?

— Igen, én vagyok!

— Itt Jörg Krisztina . . . Nagyon szeretném, ha ma délután felkeresne a lakásomon. Régi rajongója vagyok művészetének. Szeretném megismerni . . .

Klári egy pillanatig ellenkezni akart. De a kíváncsisága erősebb volt.

— Öt óraker önnél leszek! — mondotta. — Ma este egyébként is megismertem volna. Láttam plakátjait és elhatároztam, hogy megnézem a színházban . . .

— Brávó — kacagott vissza a lány, kellemes hang. — akkor a vendégem lesz! Gondoskodom jegyről. Nehogy eszébe jusson pénzért venni!

Délután ötkor Klári becsengetett Krisztina lakásán. A színésznő személyesen sietett eléje és túláradó kedvességgel nyújtotta kezét:

— Isten hozta kedvesem! . . . Oh, nagyon boldog vagyok!

Félkarjával magához ölelve vezette be a szalónba!

— Most már bevallom, csapdát készítettem a maga számára! — mondta nevetve. — De mielőtt rátérnék a kegyetlenkedésre, igyunk meg egy csésze teát!

Klári egyetlen pillantással felértékelte a szalont. A legdrágább bútorok. Szinte kérkedő gazdagság, enyhén ízléstelen összevisszaságban. A vitrinben vagyont érő arany és ezüst ötvösmunkák. A művésznőnek igen gáláns udvarlói lehettek. A dohányzó-asztalkán három aranycigarettatárca és egy óriási vert ezüst cigarettadoboz. A fehérbóbitás, feketeruhás, babaarcú szobalány olyan volt, mintha a művésznő egyenesen a színház görli-karából rendelte volna magához szolgálatlételre. A kerek zsúrasztalon a város legelőkelőbb cukrászdájának remekei és annyi bár-ital, amennyit csak azok halmoznak fel, akik boldogok, ha minél könnyelműbben szórhatják a pénzüket.

Klári egyre nyugtalanabb kíváncsisággal kérdezte magában: mit akarhat tőle ez a nő?

Krisztina azonban csak csacsogott, angyali kedvességgel, édes primadonna-mosollal és közben ilyeneket mondott:

— Hogy te milyen csinos és elegáns vagy . . .

ugy-e nem haragszol, hogy tegezlek, de hiszen te is a művészvilághoz tartozol! Nagyon boldog vagyok, hogy megismertelek. Rengeteg képedet láttam már reprodukcióban a különböző képeslapokban. Ugy-e, kérlek, te festetted le Glorieuse Liviát, a párisi Varieté sztárját, amit képes levelező-lapokon is árulnak?

— Igen . . .

— Hát szívem, az kolósszális. Én ismerem azt a kis nőcskét. Hogy te mit tudtál abból a jelentéktelen macskából csinálni, az egyszerűen bámulatos! Meg kellene aranyozni a kezedet! Hát drágám, most jövök a nagy ágyúval. Neked meg kell festened az arcképedet . . .

— De . . .

— Semmi ellenkezést! Kérhetsz érte bármennyit. A pénz nem számít. Tudod, engem már rengeteg festő kért, hogy üljek modellt neki. De én nem hagyok karikatúrát csinálni magamból. Még sohasem láttam igazán jó női portrét. Tudod, amely olyan sikkes, mint egy új párisi modellruha . . . Egyedül te értesz ehhez angyalom. Mindig az volt a vágyam, hogy veled festessem meg magamat. De Budapest olyan messze van . . . Nem tudtam oda kerülni! Majdnem kiugrottam a bőrömből örömben, mikor megtudtam, hogy végre te jöttél az én fatornyos hazámba. Hát most nem engedlek el addig, ameddig a kép el nem készül. Hát áll az alkû?

— De kedvesem, hiszen nincs is itt műtermem!

— Ugyan! Nálam fogsz festeni. Felforgatha-

tod az egész lakásomat. Adok melléd annyi munkást, amennyit parancsolsz. Tudod, egészen remek portréra van szükségem, amelyért semmiféle áldozat nem sok. Ugyanis ősanya leszek!

— Tessék? — nevetett Klári.

— Úgy vedd, ahogyan mondom! Egy arisztokrata vesz el feleségül és természetesen az én arcképem is odakerül a családi galériába. Hát kérlek, én már láttam azt a galériát! Mit mondjak? Annyi pocsék, csúnya ősanyát egymás mellett elképzelni sem tudtam. Hát csak azért is, hadd legyen az enyém olyan, hogy attól nemcsak felmenőleg, hanem lemenő és oldalágon is megpukkadnak a család összes hölgytagjai. Értesz már?

— Tökéletesen! — mulatott Klári.

— Tudod szívem, az ilyen rablólovagból lett arisztokrata a nőt is zsákmánynak tekinti. És ha már az arcképemet is úgy akasztja a falra, mint az elejtett szarvasok aggancsát, vagy a medvék bőrét, hát legalább henceghessen vele. Nem igaz?

— Pontosan így van! Olyan érveket sorakoztatsz fel, amelyeket lehetetlen megcáfolni!

— Angyal vagy! Mellékesen megjegyzem, hogy sokkal szebb vagyok, mint amilyennek most látsz. Majd este nézz meg a színpadon! Apropos, itt a páholyjegy. Még jó, hogy most jöttél Osloba. Néhány hét múlva már alig nézhettél volna meg a színpadon. Jövendőbeli uram oldalán már csak privát életet élhetek. Félek, ez kissé unalmas lesz . . .

— Nem vagy szerelmes?

— Drágám, én annyiszor komédiáztam el a szerelmet különböző operettekben, hogy magam sem tudom, hogyan állok ezzel? Hogy őszinte legyek, megvetem a férfiakat. Egyetlenegyszer történt meg velem, hogy színpadon kívül, szöveg és zenekíséret nélkül egészen komolyan belehabarodtam egy férfiba. Na . . . és ez volt a legnagyobb gazember . . . No mi az? Mért vágsz egyszerre ilyen kétségbeesett ábrázatot? Te sírsz? Bocsáss meg . . .

Ijedten ugrott fel és átölelte Klárit:

— Mi történt veled?

Klári a könnyein keresztül igyekezett mosolyogni.

— Semmi, csak néhány pillanatig úgy rémlett, mintha az én élettörténetemet mondtad volna el!

— Szegénykém! Remélem, te is napirendre tértél a férfiak felett?

— Légy nyugodt! Örökre!

-- Brávó! Erre, kérlek, igyuk ki ezt a kis üveg barackot! Budapestről hozattam. Két pohárka után az ember tökéletesen elfelejt mindent és füttyül a világra. Azt hiszem, ezért is hívják a palackot, amibe teszik, "füttyülös üvegnek!"

III.

A színház nagyon kedves volt, a zenekar kifogástalanul szólt, a görlok szabályosan táncoltak, csak éppen az a bizonyos temperamentum hiányzott, ami fűti és operetté teszi a cselekményt.

Egyedül Krisztina volt kivétel. Valóságos Vezúv-nak látszott a többiekhez képest. Meg lehetett érteni, mért robban minden száma után a taps.

A második felvonás szünetjében a páholynyitogató asszony illedelmesen benyitott Klárihoz:

— A művésznő tisztelettel kéri, méltóztassék felkeresni öltözőjében. Majd én odavezetem!

Krisztina fantasztikus amerikai selyemköpenyben ült az öltöző tükre előtt, miközben a színházi fodrász titokzatos pomádékkal rögzítette meg a különböző kacér csigákat.

— Ah lelkem, csakhogy jössz, láttalak a páholyan, gyönyörű vagy . . .

— Te pedig elragadó . . .

— Remélem, olyannak is fogsz megfesteni? Van egy nagyon ügyes sajtómenedzserem. Azzal a világ minden képeslapjában elhelyeztetem a portrédat. Tudod, szeretném, ha Gloriense kisasszony megpukkadna. Természetesen én is csináltatok belőle képeslapot . . . Apropos, nagyszerű esti programom van. Értem jön a vőlegényem. Hármában elmegyünk az Édenbe. Tudod, az itt a legelegánsabb lokál. Közben majd telefonálok egy jóvágású fiúnak, hogy neked is legyen lovagod. Titkár az amerikai követségen. Remek táncos és az ember agyon röhögi magát a viccein. Egy kicsit borsosak, de az csak nem zseníroz?

— Eléggé edzett vagyok . . . remélem kibírom!

Az ügyelő csengetett. Krisztina ijedten dobta le magáról a köpenyt.

— Jézusom, még be kell bújnom a ruhámba!

Siess vissza a páholyodba. A harmadikban vagyok a legjobb. Figyeld meg, mikor Danilót megcsókolom . . . Valahogy úgy kellene megfestedned! Most siess, a harmadik után gyere vissza az öltözőmbel! . . .

Krisztina csakugyan fáradhatatlan temperamentummal lobogta végig ezt a felvonást is. Klári éles szemét nem kerülte el, hogy amikor összeölelkezett a színpadi Danilóval, bizonyos Olaf Tönnesen nevű két méter magas gentle-mannal, valódi csókot perzselt az arcára. A látcsövön keresztül még látni is lehetett az égés nyomát bizonyos halvány ruzsfolt alakjában.

Előadás után Klári visszasietett az öltözőbe. Magastermetű, borotvált arcú, diplomata külsejű, monoklis, városi bundás úriember fogadta. Krisztina bemutatta:

— A vőlegényem! Born Edgár gróf!

Klári úgy érezte, mintha egyszerre forogni kezdene körülötte a világ.

— A férjem! — gondolta rémülten. — Bemutatták a férjemet!

Alig tudott erőt venni magán. Zavaros gondolatok kergelőztek benne.

Mit szólna ez az ember, ha most hirtelen azt mondaná: én önnek a felesége vagyok, gróf úr! Nekem e pillanatban még gróf Born Edgárné a nevem!

Klári végigsimította a homlokát.

Nem, ez örület! Ebbe bele lehet bolondulni!

Szerencsére Krisztinát túlságosan igénybe vette estélyi ruhájának gondos megigazgatása, a gróf

pedig a soffőrjének adott utasításokat, aki utána jött, hogy megkérdezzen valamit.

A mulatóban már várta őket Ray úr, a fiatal követségi titkár. Titokzatos arccal közölte a hölgyekkel, hogy nagy meglepetést tartogat számukra. Hosszú kíséretezés után végre sikerült neki egy újfajta coctailt kevernie hétféle pálinkából. Valami szenzációs! A titkát nem árulja el, a receptet szabadalmaztatja és eladja egy vállalkozónak! Ray-coctail néven teszi világhírűvé! Ma fogják megtartani a premiert! . . .

Klári úgy tett, mintha a legnagyobb érdeklődéssel hallgatná Ray magyarázatait, közben pedig állandóan magán érezte a gróf kutató, érdeklődő tekintetét. Ez szinte elviselhetetlenül idegesítette. Mit néz rajta ez az ember? Megérezte, megsejtette, hogy nekik közük van egymáshoz? Mintha Krisztina is felfigyelt volna a titkos flörtre. Feltűnően élénken csacsogott, nevetett, a kérdések pergőtüzét zúdította Born grófra, mintegy jelezve, hogy teljesen a maga számára foglalta le.

Ray táncolni vitte Klárit. Időnkint felbukkant mellettük Krisztina és a gróf is, akik szintén lejöttek a parkettre. Ilyenkor Klári megélesedett füle mintha fojtott hangon mondott szemrehányásokat hallott volna.

— Nem szeretsz! — sziszegte Krisztina és Klári látta, hogy a gróf kínzottan tiltakozott, azaz az unatkozó mozdulattal, amely elárulja, hogy ezredszer ismétlődő témáról van szó.

Tangóztak és Krisztina olyan szenvedélye-

mozdulatokkal símult a grófhoz, mintha egy ope-
rett második felvonásának nagy jelenetét alakí-
taná.

Klári kezdte érteni a dolgot. A gróf nem túl-
ságosan szerelmes és Krisztina minden áron
fogni akarja.

Mire visszamentek a páholyba, a pincér már
hozta a Ray utasítása szerint elkészült coctailt.

— Apropos — mondta hirtelen Born, Krisz-
tina felé fordulva, — érdekes hírem van a maga
számára! Képzeld, értesítést kaptam a rendőr-
ségtől, hogy az inasomat, aki meglopott, Buda-
pesten elfogták. Kérik, hogy adjak pontos leltárt
mindenről, amit elvitt.

A két nő egyszerre sápadt el. Igen... Klári
észrevette, hogy Krisztina arca is megrándult.
Vagy csak képzelődött?

— Szegény fiú, — mondta Krisztina, miköz-
ben látszólag közömbös mozdulattal emelte ajká-
hoz a poharat, — sajnálom! Kitűnő inas volt,
ideálja a lakájoknak. Tulajdonképpen minden-
nek maga az oka!

— Én? — képedt el a gróf.

— Igen! Maga olyan ellenállhatatlanul érde-
kes, szuggesztív... aki a maga környezetében
él, az önkéntelenül utánozni szeretné!

— Nem értem, — nevetett a gróf. — Ezzel azt
akarja mondani, hogy tőlem tanulta a lopást?

— Nem, de a maga eleganciáját, hódító elő-
kelőségét akarta majmolni és ehhez persze pénz
kellett! Ugvan hagyja futni szegényt! Vonja
vissza a feljelentést...

— Erről szó sem lehet! Az ilyen gazfickónak bűnhődnie kell!

Krisztina Klárihoz fordult:

— Segíts te is, Klári! Alakuljunk irgalmas nővérekké és mentsük meg a szegény bűnöst!

Klárít sírás fojtogatta. Úgy látszott, az idegei teljesen felmondják a szolgálatot. A pohár kiesett remegő kezéből...

— Győztem! — kiáltotta diadalittasan Ray. — Ime, Fedor kisasszonyt már néhány csepp után teljesen megmámorosította az italom.

Krisztina kíméletlenül megismételte kérését:

— Beszélj már! Mondd, hogy te is kegyelmet kérsz a szegény fiúnak!

— Igen... bocsásson meg neki! — dadogta Klári.

Born szemében mintha harag villant volna, Neheztelve nézett Krisztinára.

— Nem szeretem, hogy ennyire exponálja magát ebben az ügyben!

Krisztina pillanat alatt megváltozott. Édes gyöggésszel símult a grófhhoz:

— Oh, kedvesem, ha maga ennyire haragszik rá, akkor természetesen én sem törődöm vele! Hiszen én semmit sem akarok, csak azt, hogy minden a maga kedve és ízlése szerint történjen.

A keze hízelegve kúszott a gróf karjára és a férfi rámosolygott.

— Ma elragadóan szép! — mondotta őszinte bókkal.

— Irigyellek ezért az asszonyért, irigyellek! — szavalta Ray, aki már meglehetősen el volt ázva.

— No, most már megismerted, mit szólsz hozzá, milyen utálatos zsarnok? — mondotta másnap Krisztina Klárinak, aki egy szénrudacs-kával kezdte felvázolni a portréját a festővászonra. — De csak bízzad rám, nem hagyom ennyibe a dolgot. Ki fogom azt a szerencsétlen fiút szabadítani...

Klári elfordult, mintha a festékei között keresgélne és úgy kérdezte:

— Miért viseled annyira szíveden a sorsát?

— Ha tudsz hallgatni, elárulok egy titkot. Becsületszavadra, hogy nem adod tovább?

— Becsületszavamra!

— Hát kérlek... az a fiú tulajdonképpen mindezt miattam tette. Szerelmes volt belém. Tudod, feljártam Edgárhoz és onnan ismert. Nem is hinnéd, milyen remek férfitárgy volt. Megpróbáltam rávenni, hogy legyen színész. De, sajnos, ehhez nem volt tehetsége. Örület, mi csoda karriert csinálhatott volna. Én még soha életemben szebb embert nem láttam. Képzeld, Edgár féltékeny volt rá!

Klári úgy érezte, mintha elevenen boncolták volna. Krisztina minden szava pörölyként zuhant rá.

— Te szeretted őt? — kérdezte. És maga is csodálta, hogy ezt a pár szót ki tudta mondani.

— Azt hiszem. Volt a tekintetében valami féltelmes és egyben elbűvölő erő. Néha szándékosan hamarabb mentem fel Edgárhoz, mikor tud-

tam, hogy még nem lehet otthon... Ilyenkor kettesben beszélgettünk.

— Csak beszélgettetek? — kérdezte Klári. A hangja tikkadt volt az izgalomtól.

— Eleinte... igen!

— De később?

— Kissé indiszkrét vagy, szívem! Mondd, te még sohasem követtél el örütséget életedben?

— De igen... szörnyen nagyot!

— Szerелеmből?

— Igen. Szerелеmből!

— Hát akkor megérted... nem fogod félremagyarázni!... Ugy-e neked is nagyon sokan udvaroltak már?

— Nagyon sokan!

— Akkor tudod, mi az, mikor az ember mindig csak üldözött vad, aki után rohannak. akit zaklatnak, zsákmányul akarnak ejteni. anélkül, hogy köze volna az üldözőihez... Hát egyszer az ember megkívánja, hogy ez fordítva is legyen. Hogy mi szeressünk valakit, mi vágvódjunk valaki után.

— És te őt választottad?

— Valahogyan kölcsönösen és egyszerre gabyodtunk egymásba. Most persze megvetsz és arra gondolsz: egy inas! Pfuj, micsoda ízlés! De hidd el, ez nem volt közönséges fiú. Gvakran úgy éreztem, hogy sokkal több benne az előkelőség, az a bizonyos kiválasztottság, mint Edgárban! Szolgálaton kívül remekül öltözködött és a komornvik frakkban úgy festett, hogy a vendégek mindig zavarban voltak, ha kérni kellett tőle

valamit. Nem is hiszed, milyen nehéz volt a helyzetem. Néha azt hittem, megőrülök!

— Miért?

— Már mondtam: Edgár valamit megneszelt! Gyanakodott. Nyílt célzásokat tett arra, hogy túlságosan kedves vagyok Jánoshoz, hogy megfigyelte, milyen különösen nézek néha rá. És nem is ez volt a legnagyobb baj. Az igazi veszedelmet János jelentette. Imádott és én tudtam, hogy amikor a gróf megcsókol, ő ott áll az ajtó mögött, bőszen, gyilkos haraggal és minden pillanatban vártam, mikor tör ránk és gyilkol meg mindkettőnket. Vérfagyasztó kis komédia volt. Ma már meg sem értem, hogyan volt bátorságom végigjátszani. A legvakmerőbb játék volt az élettel és halállal. János nyíltan megmondta, hogy megfojt, ha nem szakítok a gróffal...

— Annyira szeretted? — hebegte Klári és alig tudta visszafojtani könnyeit.

— Őrült volt! Láttam a szemén és éreztem a hangján, hogy ez nem üres fenyegetés. Most képzelj a lehetetlen helyzetet. Nem mertem többé kedves lenni Edgárhoz. Remegni kezdtem, ha megfogta a kezemet. A legvadabb kifogásokkal háritottam el gyengédségét. Ez persze nem tarthatott sokáig. Edgár megint felfoghatta valamelyik gyanus pillantásomat, amelyet Jánossal váltottam és felmondott neki. Ekkor tört ki a katasztrófa.

— Hogyan?

— Ismétlem, hidd el nekem, János a legkitűnőbb, a legmegbízhatóbb gentleman volt. De a

szerellem megörjítette. És ebben én is bűnös voltam. Nem volt erőm kiábrándítani. Ellenkezőleg, ... de hiszen érted! Hagyjuk a kínos részleteket. Elég az hozzá, hogy mikor Edgár felmondott neki, feljött a lakásomra, amiben nem volt semmi különös, mert hiszen már előzőleg is volt néhány-szor nálam ...

— Ah, igen ... bizonyára Edgár virágokat, levelet küldött vele hozzád?

— Nézd, minek hazudjak? Anélkül is meglátogathattott! De ezúttal megrémültem tőle. Egészen fel volt dúlva. És mindjárt rátért jövetelének tulajdonképeni céljára. Arra kért, hogy szökjek meg vele. Feleségül vesz. Azt mondtam, hogy megörült. Hiszen nekem nagyszerű szerződésem van. Ünnepelt színésznő vagyok, azonfelül Born Edgár gróf menyasszonya! Azt válaszolta, hogy ez mind nem fontos, mert a szerellem mindennél többet ér. Hogy neki lesz annyi pénze, amennyi-ből gond nélkül megélhetünk. Hogy kimegvünk New-Yorkba, ott én folvtathatom a primadonnaságot és ő is talál valamilyen foglalkozást ... Hal-lani sem akartam erről. Megint halállal fenyegette meg. Gondoltam, a rendőrséghez fordulok segítségért. De nem tudtam. Szerettem. És rémülten vettem észre, hogy nem fogok ellenállni tudni. A véletlen úgy akarta, hogy Edgár néhány napra vadászatra utazott. A szerencsétlen fiú ezt az alkalmat arra használta fel, hogy kifosztotta Edgár íróasztalát, pénzt, ékszereket vett magához, zsebre vágta a gróf útlevelet is ... Nekem persze minderről semmitsem szólt. Gondolhatod, hogy

nem türtem volna... Egyszerűen közölte velem, hogy kilépett és két napra szüleihez utazik valami kis isten hátamögötti faluba. Abban egyeztünk meg, hogy öt nap múlva találkozunk egy franciaországi fürdőhelyen. Onnan Cherbourgba megyünk és szépen áthajózunk New-Yorkba. Nekem persze eszemben sem volt utánamenni, de nem mertem ellenkezni, mert képes lett volna belém-ereszteni néhány revolvergolyót. Másnap legnagyobb meglepetésemre megérkezett Edgár. Valami családi ügy miatt félbeszakította a vadászatot. Még aznap felfedezte a betörést. Képzelheted, mennyire magamon kívül voltam, mikor haragtól szikrázva, gúnyos hangon elmondta, hogy az általam annyira kedvelt és pártfogolt János micsoda gaztettet követett el. Életemben először fenyegetett az a veszély, hogy komolyan elájulok. Edgár haladéktalanul megtette a feljelentést. Én pedig fogvacogva gondoltam arra, hogy micsoda európai botránv kerekedett volna abból, ha Edgár nem jön előbb haza és én csakugyan utána-utaztam volna Jánosnak...

— De hiszen azt mondtad, hogy ez eszedágában sem volt!

— Ez igaz is, de hát hányszor tesz meg az ember utóbb olyasmit, amit eleinte örültségnek tart? Velem is megeshetett volna. Így szerencsémre megmenekültem a legnagyobb veszedelemtől, de azért így is éppen elég kellemetlenségem származott belőle.

— Miféle kellemetlenség?

— Észrevettem, hogy Edgár határozottan el-

hidegült. Látszólag éppen olyan figyelmes, udvarias maradt, mint régen, az eljegyzésünket sem bontotta fel, de mi nők pontosan megérezzük, mikor az a bizonyos tűz, amely a férfi szenvedélyét fűti, hamvadni kezd. Azóta csupa gyötrellem és félelem az életem. Sejtelled sincsen, milyen mesterkedéssel tudom csak Edgárt megtartani. Néha úgy érzem, hogy már halálosan fáraszt a folytonos taktikázás, résen állás, komédiázás. Már nem is bírom sokáig. Éppen ezért teljes gőzzel siettelem a házasságunkat. Csak már túl legyünk rajta. Hogy én mekkorát fogok nyújtózni és pihenni az esküvő után! Az idegeim már teljesen készek... Különösen tegnap este óta... Egész éjjel nem aludtam...

— János miatt?

— Igen. Szörnyű, hogy elfogták a szerencsétlent. Bizonyára azért nem utazott New-Yorkba, mert engem várt. Pedig megírtam neki, hogy a történetek után közöttünk mindennek vége! De könnyű ezt leírni. Azért az ember nem téphet ki mindent a szívéből, nem mondhatja ilyen előzmények után, hogy nem történt semmi!

Klári nem tudott válaszolni. A zokogás rázta egész testét.

— Nem... nem mondhatja! — fuldokolt könnyei között.

Krisztina megütközve nézte.

— Óh! — mondotta, — talán veled is történt ilyesmi?

Klári csak könnyei között intett, hogy: igen!

Krisztina magához ölelte és most már neki is

megeredtek a könnyei. Percekig sírtak szó nélkül.
— Te is szereted, még most is? — kérdezte később Krisztina szemét törülgetve.

— Nem! — válaszolta erélyesen Klári. — Én most már csak magamat sajnálom!

A műterem ajtaján kopogtak. Krisztina gyorsan egy kis púdert rakott az arcára és visszaült a karosszékre. Klári szorgalmasan rajzolgatni kezdett.

A gróf lépett be. Krisztina gyerekes sikoltással felugrott, tenyerét a készülő kép elé tartotta.

— Jajj, ne nézze még meg... most még csúnya... de Klárika megigérte, hogy gyönyörű lesz!

— Nem nehéz, ha ilyen nagyszerű művésznő festi!

Krisztina duzzogott.

— Talán azt akarta mondani, ha én ülök modelt? Különben is, ha szabad kérdezni, hogy merészelte ide dugni az orrocskáját? Itt meglepetés készül. És ne zavarjon bennünket. A képnek mához egy hétre el kell készülnie. Hiszen tudja, hogy mi van akkor...

— Micsoda?

— Pfuj! Szégyelje magát! Csak egy gonosz férfi feledkezhet meg ilyen gyönyörű kettős ünnepről...

— Édesem, ne haragudjon...

— De haragszom! Hát nem tudja, hogy akkor van a nevenapja?

A gróf mosolygott.

— Szívecském, ne vegye rossz néven... az utóbbi időben kissé elhanyagolom becses szemé-

lyemet... Már nem szeretem nagyon számon tartani a névnapjaimat. Kellemetlenül sokszor ünnepeltem meg őket...

— De hát arról is megfeledkezett, hogy mit mondott, hogyan fogjuk megünnepelni a névnapját? Hogy akkor tartjuk meg az esküvőnket?

A gróf furesán, zavartan mosolygott.

— Éppen erről van szó drágám. Sajnos, az esküvő elmarad!

Krisztina arcán megfagyott a mosoly.

— Miért? — kérdezte megdöbbenve.

— Mert én már... megnősültem.

Mint a fúria ugrott fel Krisztina. Valósággal eltorzult dühében. Az egyébként szép nő ijesztően csúnya, szinte félelmetes volt e pillanatban. Klári pillantását nem kerülte el a gróf arcán tükröző riadt meglepetés. Mintha csak most ismerte volna fel, hogy ki az a nő, akit feleségül akart venni és akit ez az áruló dühkitörés leplezett le. Tombolva ugrott a gróf elé.

— Mit beszél? Ezt merte... ezt az aljasságot? És a szemembe meri mondani? Nem fél, hogy kikaparom a szemét?

Ujjai begömbültek, mint a zsákmányára csapó ragadozó madaré. A gróf jónak látta elejét venni a további botránynak.

— Fékezze magát! Várja be, amíg befejezem a mondatomat... Hiszen még azt sem tudja, hogy miről van szó!

— Azt mondta, megnősült!

— Igen, de erről eddig magam sem tudtam! Alig egy órája értesített a rendőrség!

— Nem értem! — hebegett Krisztina.

— Az a csirkefogó inasom a nevem alatt feleségül vett valamilyen nőszemélyt...

— Nem igaz! — sikoltotta Krisztina és halál-sápadt lett.

A gróf meghökkenve, kellemetlen meglepetéssel nézett rá.

— Úgy látszik, kedvesem, magát túlságosan felizgatja ez a hír! — mondotta alig leplezett, éles gúnnyal.

De Krisztina teljesen megőrült. Elvesztette józanságát. Hisztériásan kiabált:

— A nyomorult, aljas gazember! Ezt tettel Ki az a nő? Én odautazom... Kitépem a haját... megölöm...

— Úgy látom — mondta egyre élesebben a gróf, — maga féltékenységi jelenetet rendez.

Ezek a jeges szavak egy kissé mégis kijózanították Krisztinát. Egy kissé észbe kapott.

— Ne értsen félre — dadogta. — De hiszen megértheti, hogy ez a hír egészen megzavart. Hiszen annyira boldog voltam, hogy végre meglesz az esküvőnk. A társaságban már mindenki tudott róla. Most mit fognak gondolni?

— Ezen nem lehet segíteni. Én e pillanatban formailag férje vagyok egy nőnek, akit még életben nem láttam. Valami kokottnak, tolvajnének, vagy ehhez hasonló kétes perszónának. Mondhatom, rosszúl vagyok az utálkezástól. Persze az is lehet, hogy valami öreg amerikai pénzeszsákot szédített el a „gróf úr“. Egyébként már érdeklődtem az ügyvédemnél. Sajnos, azt vála-

szolta, hogy hónapokig is eltart, ameddig a házasságot megsemmisítő eljárást lefolytatják.

— És ezt ilyen hidegen, mosolyogva mondja? — kiáltotta Krisztina. — Vallja be, örül neki, nem szeret!

— Kedves Krisztina, maga ma túlságosan ideges. Ilyen idegállapotban nem lehet vitatkozni. De ha éppen támadásról van szó, úgy nekem sokkal több okom lenne a szemrehányásra...

Krisztina ellenségesen kapta fel fejét.

— Hogy érti ezt?

— Talán várjunk a dolgok tisztázásával addig, amíg kettesben leszünk. Mind a ketten megfeledeztünk arról, hogy önnek vendége van, Fedor kisasszony, akitől bocsánatot kérek e kínos és kissé ízléstelen jelenetekért!

Klári sóbálvánnyá meredve állt eddig. Szörnyű érzések viharoztak benne. Ha ezek itt most tudnák, hogy ő kicsoda?...

A gróf hangjára felrezzent, zavartan mosolygott.

— Kérem, látom, én most itt teljesen felesleges vagyok, majd inkább holnap jövök! — mondotta és olyan mozdulatot tett, mint aki távozni akar.

De Krisztina, akit a gróf rideg és gúnyos szavai ismét kétségbeejtettek és felbőszítettek, kitépte kezéből a kalapot.

— Csak maradj! — kiáltotta magánkívül. — Nem te vagy itt felesleges, hanem én! Óh, látom én, hogy miről van szó! A gróf úr szabadulni akar tőlem! És most mindenféle sértő ürügyet, kifogást keres! Hát csak tessék! Én senkit sem tartok

erőszakkal vissza... De azért a dolog mégsem ilyen egyszerű. Nem lehet valakinek a legszebb éveit csak úgy elrabolni. Ezért kártérítés jár. Erkölcsei kártérítést fogok követelni. És meg fogom tudni, ki az a nő, aki miatt én most egyszerre felesleges lettem, gróf úr! Mert erről van szó! Majd én kikutatom és akkor tovább beszélünk! A viszontlátásra, gróf úr!

Kirohant a szobából és becsapta maga mögött az ajtót. Klári ijedt mozdulattal akart utána sietni, de a gróf visszatartotta.

— Hagyja, kérem! Ne törődjön vele!...

— Kérem, ez számomra rendkívül kínos...

— Ne vegye komolyan. Már néhány hasonló jelenetet éltem végig a művésznővel. Színpad. Drámai jelenetek. Komédia.

— Nem... nem... ez komoly volt!

A gróf sajtáságosan mosolygott.

— Úgy? És maga ezt észrevette? Hát igen, ezúttal csakugyan volt a komédiának egy kis komoly drámai magva is. Túlságosan érzékeny oldalán sebeztem meg!

— Miért beszél róla ilyen gúnyosan? Hogy tud ennyire kegyetlen lenni?

— Ellenkezőleg, túlságosan gyengéd és tapintatos voltam. Ez a nő, aki megjátssza a szerelmes menyasszonyt, a legrútábban megcsalt engem...

Klári kínzottan feszengett.

— Bocsásson meg gróf úr... ez nem tartozik rám!

— De igen! Éppen magával akarok erről beszélni. Maga hírneves arcképfestő. Művész, aki

megszokta, hogy emberi arcokon át a lelket figyelje. Mondja meg őszintén, becsületes nőnek látja Krisztinát! Az igazat mondja! Ne kerteljen. Arra válaszoljon: hiszi, hogy ez a nő szeret engem?

— Hiszem! — válaszolta Klári. A hangja lélek-telenül, fakón csengett.

A gróf élesen nézett Klári szeme közé. A lány elpirult. Érezte, hogy elveszett. Ez a pirulás, amelyet semmiféle akaraterővel nem tudott megakadályozni, elárulta hazugságát.

— Milyen érdekes nő maga! — mondta a gróf. — Nem tud hazudni. Köszönöm, most már mindent tudok. Még azt is, hogy jó lett volna magával már előbb találkozni. Tegnap este sokat figyeltem magát. Milyen finoman elutasító tudott lenni Ray léha flörtjével szemben. És milyen okos megjegyzéseket tett, mikor egy-egy komolyabb téma is felbukkant az üres beszélgetések sivatagában. Én ugyan nem vagyok arcképfestő, de azt hiszem, egy kicsit én is értek az emberi lélek felismeréséhez... És nekem határozottan az az érzésem volt, hogy maga is sokat foglalkozott velem...

Klári ijedten nézett a grófra.

— De nem! — tiltakozott ijedten. — Miket beszél?

— Nagyon kérem, ne értsen félre. Ez nem udvarlás. Másról van szó. Én ugyanis bizonyos tekintetben médium vagyok. Az a fokozott érzékenységgű ember, akinek sajátos megérzései vannak. Nem mindig és nem mindenki vel szem-

ben jelentkezik ez a képességem. De néha váratlanul fellép és csalhatatlan biztonsággal világosodnak meg előttem bizonyos dolgok. Tegnap este többször mintha apró villamosütés ért volna és ilyenkor habozás nélkül, azonnal tudtam, milyen irányból jött ez a szikra és mikor odapillantottam, mindig a maga tekintetével találkoztam. Hiába fordította el gyorsan a fejét, már késő volt.

— Mások is megérik, ha nézik őket!

— De a maga tekintetéből több áradt felém, mint egyszerű érdeklődés. Valami furcsa, rejtélyes kapcsolódás... És maga abban a pillanatban éppen olyan jól tudta, mint én, hogy mi nem vagyunk egymásnak közömbösek. Közünk van egymáshoz...

Klári nehezen lélegzett.

— Miért mondja mindezt nekem gróf úr? Mi nem maradhatunk kettesben és nem folytathatunk ilyen különös beszélgetéseket. Önnek menyasszonya van...

A gróf sajtóságos tekintetet vetett rá.

— Védekezik? — kérdezte.

Klári felállt.

— Kérem... én most nem maradhatok itt tovább!

— Ha menekülni akar, nem tartóztatom!

— Menekülni?

— Igen. Még nem tudom, hogy miért fut előlem. Valami ijeszti és zavarja. Nagyon sajnálom, hogy ez így van. Mert én végtelenül rokonszenvesnek találom magát.

Klári sápadt volt.

— Talán éppen ezért helyes, ha elbúcsúzunk...

— Krisztinára gondol?

— Kérem, ne faggasson! Nem válaszolhatok.
A gróf meghajolt.

— Rendben van. De úgy-e, ez nem jelenti azt, hogy többé nem akar egyáltalában látni?

— Félek, hogy igen! Nekünk nem szabad találkozunk...

A gróf izgatott, diadalmas hangon kiáltott fel:

— Tudtam! A titok!...

Hirtelen Klárihoz lépett és szinte arcába égette a szavakat:

— Hát nem... nem akarok magától elválni! Nem véletlen, hogy mi találkoztunk és úgy érzem, még sok mindenről keil beszélnünk!

Hevesen csengettek. Egy magából kikelt férfi lépett a szobába. Csak hebegett, lihegett a sietségtől és izgalomtól. Valami nevet mormogott. Az operettszínház igazgatója. Azonnal beszélnie kell a művésznővel.

— A művésznő nincs itthon! — világosította fel a gróf.

A direktor megsemmisülten nézett körül.

— De kérem, az lehetetlen. Azonnal beszélnem kell vele. Éppen most hívott ide. Lemondta az esti előadást. Azt mondta idegrohama van, nem tud játszani. Autón rohantam ide. Táblás házunk van... Az Isten szerelmére, mi történt?

Olyan szemrehányó tekintetet vetett a grófra, mint aki tisztában van azzal, hogy mindennek csak ő az oka.

— Legyen nyugodt direktor úr — válaszolta a

gróf — a művésznő este jelentkezni fog. Addigra feltétlenül rendbe jönnek az idegei!

— Uram — kiáltotta a direktor, — ki kellene találni azt az operációt, amely a művésznőket semleges lényekké teszi. A primadonna ne legyen a színpadon kívül szerelmes. A színpadon, ha összeveszik a vőlegényével, a harmadik felvonásban feltétlenül kibékül vele. De a privát életben, mit lehet tudni? És akkor a direktor legyen az áldozat? Hát kérdezem, lehetséges ez?

Klári már nem hallotta a gróf válaszát. Csendesen és észrevétlenül kiosont a szobából.

V.

Amikor Klári szállodai szobájába lépett, legnagyobb meglepetésére Krisztinát találta ott.

— Elhatároztam, hogy nálad rejtőzöm el. Itt nem fognak keresni. Gondoskodtam, hogy a velünk érintkező személyzet semmi körülmények között ne árulja el. Hadd izguljon...

— A színház...

— Nem lépek fel. Botrányt akarok. A reggeli lapok megírják, hogy eltűntem. Célzásokat fognak tenni, hogy eltűnésem összefügg elmaradt esküvőmmel, melyről már értesítettem egy ujságíró barátomat. Azt is megmondtam neki, hogy Edgárnak titkos felesége van Budapesten...

— De hiszen ez nem igaz!

— Ez az ő dolga. Nyilatkozzon. Védekezzen. Mossa tisztára magát. A közvélemény ellene fog

hangolódni. A közönség felelőssé fogja tenni eltűnésemért. Az igazgatóm egyszerűen meg fogja gyilkolni. Kitűnő összeköttetésem vannak a sajtónál. Nemzeti szerencsétlenségnek fogják nyilvánítani, hogy elvesztem. Mozgósítani fogják az összes riportereket és azok mind Born nyakára fognak menni. Tudod, milyen boldog lesz, ha végül mégis visszamegyek hozzá és rehabilitálom? Kezet fog csókolni! Hja fiam, ha az ember nem akarja, hogy eltapossák, akkor védekeznie kell!

Klári nem tudott ellentmondani. Érezte, hogy a Négzet ragadja, viszi ismeretlen új örvények felé.

Éjjel nem tudott elaludni. Hallotta, hogy Krisztina a paplant fejére húzza és fojtottan sír.

— Edgár miatt búsulsz? — kérdezte résztvevően.

Krisztina nem felelt. Csak a sírása erősödött. Klári most már tudta: Jánost siratja! Ez a boldogtalan még mindig szerelmes belé...

De miért nem alszik ő sem? Ki miatt fekszik nyitott szemmel, elszoruló szívvel, gyötrelmes nyugtalansággal?

Egy ember kilépett az életéből...

Egy férfi, aki egy másiknak nevét, maszkját viselte.

És most a nyitva hagyott ajtón belépett az igazi. Eljött, hogy a jogait követelje. A szerelmet, érzéseket, melyeket csak azért előlegeztek a csalónak, mert vele tévesztették össze!

Lehet-e még egyszer szeretni? Felloboghatnak-e újra a szenvedély lángjai abban a szívben, amely ilyen szörnyen csalódott.

Klári azt suttogta: soha ... soha többé!

De mintha egész titkos Énje fellázadt volna ez ellen és azt zúgta, kalapálta: hazudsz!

*

Klári másnap reggel Krisztina sürgetésére már hajnalban felhozatta valamennyi lapot. Benne volt a botrány. A közönség fűtyülve, lázadozva vette tudomásul, hogy az előadás elmarad. Mert az igazgató az utolsó percig remélte, hogy a primadonna előkerül és a közönséget bebocsátották a nézőtérre. Detektívek kutatják az eltűnt művésznőt... Óriási megdöbbenés és izgalom az előkelő társaságokban. Az éjszaka kávéházakban, klubokban mindenütt csak erről beszéltek. Egy közismert arisztokrata nevét említik az esettel kapcsolatban, akinek a közeljövőben kellett volna esküvőjét tartania a művésznővel. Az esküvő azonban eddig még fel nem derített, igen különösnek mondott okok miatt elmaradt. A rendőrség titkolózik...

Krisztina ujjongott és indián táncot járt örömeiben.

— Remek! — kiáltotta. — Kitűnő grófom e pillanatban vért izzad és térdénállva kéri Istent, hogy vezessen engem vissza hozzá. De erre még várhat egy ideig... Lakolnia kell! Már csak azért is, mert olyan komiszul bánt azzal a szegény fiúval... Nem vonja vissza a feljelentést!... Te Klári, neked okvetlenül találkoznod kell Edgárral. Tudni akarom, hogy mit csinál? Mondd, hogy olvastad eltűnésemet, aggódsz értem és

azért mentél hozzá, mert azt hitted, tud rólam valami hírt mondani! Menj a lakására.

Klári erélyes tagadást intett.

— Nem, szívem. Én erre nem vállalkozom! Nem érdekel a grófod!

— Legalább telefonálj neki!

— Azt sem. Én ma délelőtt résztveszek a kiállítás megnyitásán és holnap visszautazom Budapestre!

— Nem festesz le?

— Édesem, én nem bírom ezeket az izgalmat. Gyere velem Pestre, ott szívesen befejezem a portrédát!

Krisztina tágra nyitotta szemét.

— Pestre menjek? ... Te, mit gondolsz, ott láthatnám Jánost?

— Nem tudom ... ezt egy ügyvédtől kell megkérdezned! — válaszolta idegesen Klári, akit a kérdés teljesen kihozott a sodrából. Nem ... mégsem megy vissza Pestre. Hiszen tulajdonképpen János elől menekült ... Ha ez a fecsegő asszony találkozik vele, egyszerre felviharzik újra minden szenny, kitudódik az ő szerepe ... Nem, ennek nem szabad megtörténnie!

Sietve magára kapkodta ruháját, igyekezett mielőbb megszabadulni Krisztina társaságától, melyet most elviselhetetlennek talált ... Csak ki az utcára, a levegőre. Megfullad a szobában.

Délig céltalanul járta az utcákat, egy kis rendet igyekezett teremteni zürzavaros érzéseiben.

Délben elment a kiállítás megnyitására. A kiállítás igazgatója széles mosollyal fogadta:

— Gratulálok kedves művésznő! A kiállítás még jóformán meg sem nyílt és már mind a két kiállított képét megvásárolták!

Csakugyan, a képek alatt ott ékeskedett az eladási jelző tábla.

— Ki vette meg? — kérdezte boldog izgalommal Klári.

Az igazgató egy zsakettes úr felé mutatott, aki éppen feléjük tartott. Born Edgár gróf volt.

Klári elképedt. Micsoda acélból kovácsolták ennek az embernek idegeit, hogy idejön, mosolyog, fölényesen nyugodt, mikor Osló valamennyi lapja egy kínos botránnyal kapcsolatban lövögeti rá a csipkelődzés kellemetlen nyilait?

Born szinte diákos vídamsággal üdvözölte Klárit, mint akinek sikerült egy csínyet elkövetnie.

— No lám — mondotta mosolyogva, — mégis csak találkoztunk! És örülök, hogy elsőnek gratulálhatok nagyszerű festményeihez...

Erre igazán nem lehetett durcás vagy elutasító választ adni. Klári melegen szorította meg a feléje nyújtott kezét. Born pedig, mintha ez volna a világ legtermészetesebb dolga, karonfogta Klárit és sorra mutatta be a tárlaton megjelent előkelőségeknek. Mindez olyan gyorsan és magától értetődően történt, hogy nem is lehetett ellene védekezni. Klári kábultan látta, hogyan sodródik egy teljesen új, veszedelmes helyzetbe. Itt is, ott is utánuk fordultak, halk megjegyzések röpködtek, a szenzáció izgalma feszült a levegőben. Pillanatok alatt terjedt el a hír: Born gróf a magyar festőnő miatt szakított Jörg Krisztinával...

Senkisémet tudja, hogyan indul el az ilyen pletyka! Mindenesetre tetszetős volt és valószínű. Born tüntető sétája Klárral alaposan alátámasztotta a fantáziákat. A gróf dacos, gögös ember. Csak azért is megmutatja, hogy nem engedi magát sem Krisztina szeszélyeitől, sem a közvéleménytől terrorizálni... Klári azonban nem volt ilyen hajókötel idegzetű. Szenvedett a kíváncsi pillantások alatt.

— Menjünk! — kérlelte a grófot. — Nagyon elfáradtam és nem is érzem jól magamat!

A gróf megértően bólintott.

— Helyes, együtt fogunk ebédelni!

Osló legelőkelőbb éttermébe vitte őket az autó. Klári ijedten nézett körül, mikor a zsúfolásig megtelt, hatalmas terembe léptek. Hiszen őt most hivatalosan bemutatja a gróf! — rémlett át agyán. Mindenki azt hiszheti, hogy Krisztina utóda lett. Egész lénye fellázadt e gondolat ellen és... képtelen volt visszafordulni. A gróf szinte hipnotikus erővel nyugőzte le akarátát.

Born úgy tett, mintha nem venné észre Klári zavarát. Az elfogulatlan gavallér rutinjával tréfálkozott, megrendelte az ebédet és gondosan összeválogatta az italokat.

Klári eleinte szórakozottan válaszolgatott, a legellentétesebb érzések zavaros káoszában vergődött, de azután hirtelen egy közömbös mondat felét elharapva, kitört visszafojtott indulata.

— Mit akar tőlem? — kérdezte és a szemében rémület tükröződött. — Nem akarom, hogy velem igazoljon alibit Krisztina ügyében.

— Ebben az ügyben — mondotta nyomatékosan Born, — nem nekem, hanem Krisztinának van szüksége alibire.

— Krisztina szereti magát! Igazságtalan hozzá. Van lelke így megkínózni a boldogtalant?

Born sajtóságon mosolygott.

— Komolyan mondta ezt?

— Kérem — válaszolta egyre izgatottabban Klári, — ez végre is teljesen a kettőjük ügye, amelybe nem avatkozom. Én csak azt tudom, hogy bármennyire értékelem is önt, nem maradhatok a társaságában!

— Akkor is ezt mondaná, ha Krisztina nem állna közöttünk?

Klári megdöbbenve, szívdobogva nézett a grófra.

— Közénk állt? — dadogta. — De hiszen ezt úgy mondja, mintha nekünk kettőnknek közünk lenne egymáshoz! Itt valami tévedés van, gróf úr!

— Részemről semmiesetre! — mondotta Born. — És boldog lennék, ha érzéseinek alaposabb vizsgálata után úgy találná, hogy maga is tévedett!

— De hiszen jóformán nem is ismerjük egymást! — védekezett kétségbeesetten Klári.

— Igaz, de a lélekbúvárok már régen megdöntötték azt a teoriát, hogy a rokonszenv felébredéséhez idő kell. A megpillantás első pillanatában megszületik. És huszonnégy óra alatt óriásira nőhet...

— Gróf úr, ezt nem hallgathatom tovább. Sohasem tudnám elárulni egy barátnőmet...

— Barátnőjének nevezi? ... Óh, azt hiszem, kissé optimista gyorsasággal ítélte! Krisztina a világ legönzőbb és legkétszínűbb teremtménye... Tisztában vagyok mindennel. Ez a komédia, amit most játszik: zsarolási kísérlet! És még csak nem is szerelmet akar zsarolni a maga számára, hanem kegyelmet a barátja részére... Ne beszéljünk erről Klárika! Azt hiszem, egész rövid időn belül nagy meglepetésekkel fogok szolgálni e téren. Higgye el, egész lényem irtózik az ilyen kis piszkos dolgoktól. De kénytelen vagyok keresztül verekedni magam a mocsáron, hogy azután annál boldogabban élvezhessem a napsugaras mezőt.

A pincér a feketekávét hozta. Klári boldog volt, mikor félórával később búcsút mondhatott a grófnak. Amikor keze ott feküdt a gróf tenyerében, Born ránézett és azt mondta:

— Köszönöm azt a sok szépséget, amelyet ma délelőtt adott! Régen voltam boldogabb, mint a maga társaságában! Most nem is kérdezem, hogy mikor fogom újra látni. Tudom, hogy úgymint megtagadna minden találkozót. És mégsem félek. Egészen bizonyos, hogy nem fogom elveszíteni többé soha!

Klári alig várta, hogy otthon lehessen. Csak mikor a szobájába lépett és Krisztina a nyakába ugrott, eszmélt fel. Szörnyű! Neki most magányra lenne szüksége, hogy gondolkodhasson mindarról, ami történt. Krisztináról egészen megfeledkezett. És most itt van és már zúdítja is rá a kérdések fergetegét:

— No, csakhogy megjöttél! Tükön ültem. Lát-

lad? Beszéltél vele? Mit mondott? Eszi már a fene utánam?

Klári becsületes lélek volt. Nem tudott hazudni.

— Kérlek — mondotta, — baj van. Félek, hogy teljesen rosszul spekuláltál. Born, haragszik rád.

Krisztina fölényesen legyintett.

— Naív lélek vagy. Nem értesz a férfiakhoz. Hát persze, hogy most dühöng. Ezzel kezdődik a férfiaknál. De nézd csak meg, mi lesz itt két nap múlva! Ismerem én, fiam. Nem tud élni nélkülem. Összevesztünk mi már máskor is. És mindig ő szaladt utánam, mint egy kis kutya...

— Kérlek — mondotta egyre idegesebben Klári, — nem maradhatsz nálam. Lehetetlen, hogy abban a komédiában, melyről egyáltalában nem lehet tudni, hogyan végződik, a büntársad legyek.

— Ah? — kérdezte gúnyosan Krisztina, — talán megfőzött a gróf úr, nem akarsz engem vele szemben segíteni?

— Ne mondj ilyen badarságot! Nekem semmi közöm a grófodhoz. De viszont, bocsáss meg, a kised szerelmi intrikáid sem érdekelnek. Nekem, mint festőnek, nem érdekem, hogy a nevem belekeveredjen egy szerelmi botrányba, ami azután, mit tudom én, milyen fantasztikus formában kerül Budapestre!

Krisztina sértődötten biggyesztette ajkát.

— Kérlek, akár azonnal pakkolhatok. Igazán nem akarom, hogy miattam kellemetlenséged le-

gyen, ámbár például én, sohasem haboztam áldozatot hozni a barátnőim kedvéért. Egyébként most már nem is fontos, hogy bujkáljak. A bomba már elrobbant, szabad újra felbukkannom...

Az ajtón kopogtak. A boy hozta a délutáni lapokat. Krisztina kíváncsian nyúlt utánuk. Aztán felsikoltott. Lélektelenül rogyott az ágyra.

— Mi történt? — kérdezte ijedt kíváncsisággal Klári.

— Képzeld — hebegte Krisztina és a kiterített ujság remegett kezében, — Jánost idehozták!

— Kicsodát? — kérdezte Klári és érezte, hogy eláll a szívverése.

— Schellenberg Jánost. Born inasát. A pesti rendőrség kiadta... Itt van Oslóban! Mit tegyek? Képzeld, ha ellenem vall. Ha azt mondja, hogy velem akart megszökni! Ha egyáltalában bármilyen módon belekeveri a nevemet! Elvesztem!

Az arca ónszínű volt. Didergett, mint a hideglelősek. Észre sem vette, hogy az ágy mellett álló széken villámsujtottan ül Klári.

A telefon megszólalt. A két nő egyszerre sikoltott fel. Irtózatossá idegfeszültségükben már minden hang rémülettel töltötte el őket.

— Menj! — kérlelte Krisztina, — hiszen a te szobád, biztosan téged keresnek!

A portás jelentkezett.

— Egy úr keresi a hölgyeket.

— Kicsoda?

— Nem akarta magát megnevezni. Azt mondja, haladéktalanul sürgős ügy... Feltétlenül beszélnie kell!

Klári Krisztinához fordult és megmondta, miről van szó. Krisztina egész testében remegelt.

— Meglátod, ebből baj lesz... Tudtam, éreztem, valami történni fog...

Klári vállat vont:

— Mit tegyünk? Nézzünk szembe a dolgokkal!

Felvette a hallgatót és leszólt, hogy várják a látogatót. Két perc múlva már kopogtak az ajtón.

Elegáns, kissé zömök, monoklis úr lépett a szobába.

— Dr. Ewans!... Jörg Krisztina művésznő ügyebár? A művésznőnek régi nagy tisztelője vagyok. Tegnap kétségbe voltam esve, hogy az előadás elmaradt. Szerettem volna újra megnézni a Víg özvegyben!... És ön kisasszony Fedor Klári festőnő? Gratulálok, a képei a legnagyobb sikert aratták a tárlaton...

— Uram — kiáltotta megdöbbenve Krisztina — maga azért jött, hogy autogrammkat vagy fényképet kérjen tőlünk!

— Óh, szó sincs róla! Mindössze egy kis hatósági kérelem. Mindkét hölgyet tanúnak idézi be holnap délelőttre a rendőrség! Méltóztassanak az idézések... Délelőtt tizenegyrel!

A két nő úgy meredt a detektívre, mint egy kísértetre. A lélegzetük elszorult, hideg rémület futott végig a gerincükön. Pillanatokig döbbent, kínos csend feszült közéjük.

— De hát honnan tudta, hogy itt vagyok? — kérdezte Krisztina megrökönyödve.

Ewans dr. fölényesen mosolygott.

— A művésznő elfelejtette, hogy a legdiszkré-

tebb komorna is indiszkrét lesz a detektívek szobájában. Sajnos, az öné sem volt kivétel!...

Klári alig tudott megszólalni.

— Nekem is el kell mennem? — hebegte.

— Igen — mondotta egy bonvivan fölényes könnyedségével a detektív, miközben elegáns mozdulattal megigazította monokliját. — A hozzánk áttett iratokból látjuk ugyanis, hogy önnök is köze van az üggyhez... Óh kérem, ne méltóztassanak izgulni. Néhány perc alatt végzünk mindennel... Nem vesszük komolyan az ilyen bajba került csirkefogó indiszkrét fecsegéseit! Tehát a viszontlátásra, hölgyeim, holnap délelőtt tizenegykor!

Meghajolt és táncmesterre emlékeztető kecses léptekkel elhagyta a szobát. Nem vette tudomásul, hogy két boldogtalan, félig ájult nőt hagyott maga mögött, akik igazán nem voltak olyan hangulatban, hogy észrevegyék Ewans dr. úr vonzó férfiasságát.

Alig távozott el a detektív, Krisztina valósággal felüvöltött.

— Jaj Istenem! Ezt nem élem túl! Mit lesz velem!

Klári szinte dermedten meredt maga elé és állandóan csak ezt ismételte:

— Szörnyű! Szörnyű!

Azután Krisztina hirtelen, mintha csak elvágták volna, abbahagyta a sírást és Klárihoz ugrott.

— Mit akarnak tőled? Te is ismered? Beszélj? Miért nem szóltál? Mi közöd van Schellenberghez?

— Nem tudom... fogalmam sincs róla! —
dadogta Klári. — Valami tévedés lesz!

— Megőrülök! — kiáltotta Krisztina. — Meg-
ölöm magam, ha János elárul! Mit csináljak?

Klári csüggedt mozdulatot tett.

— Fogalmam sincsen! Talán ügyvédhez kel-
lene menni...

— Mit csinálhat?! Rettenetes! Hogyan fogok
a szemébe nézni? Én ezt nem fogom túlélni...
És mit mondjak neki? Vádoljam, szidjam, le-
csirkefogózzam? Nem tudom... Hiszen még
mindíg szeretem!

Ezt már sírva, jajveszékelve mondta.

— Talán legjobb volna, ha mindent önként be-
vallanál Bornnak! — mondotta Klári.

— Megőrültél? — hördült fel Krisztina. Azt
mondjam neki, hogy Jánost szeretem?

— Becsületesebb, ha tőled tudja meg a tör-
téteket!

— János nem fog fecsegni! Nem akarhatja,
hogy elveszek... Hiszen egészen bizonyos, hogy
még mindig szeret ő is... Nem hiszem azt a
házassági dolgot...

— És ha mégis igaz?

— Akkor én megölöm őt is! Nekem akkor már
minden úgyis mindegy!

Újra kopogtak. A két nő ijedten összerezett.
Nem is tudták azt mondani, hogy: szabad. Csak
néztek az ajtóra, hogy miféle újabb meglepetés
vár rájuk?

Hát ami azt illeti, a meglepetés csakugyan elég
nagy volt.

Born széles alakja tűnt fel a küszöbön. Nyugodt, fölényes, elegáns volt, mint mindig. Csak a szemében látszott valami gonoszklás mosoly.

— Maga tudta, hogy itt vagyok... eljött értem? — képedt el kellemesen meglepetten Krisztina.

— Igen, személyesen jöttem el a hölgyekért! Nagyon boldog volnék, ha ma vendégül láthatnám mindkettőjüket egy csésze teára a palotámban. Kettős ünnepet ülnénk: először is Krisztina megtalálását, másodszor Fedor kisasszony nagy tárlati sikerét!

Krisztina teljesen érzékenyülve borult a gróf mellére.

— Oh Edgár, nem is tudja, milyen jókor jött. Annyira el vagyok keseredve. Láthatja, egészen ki van sírva a szemem. Ugy-e megígéri, hogy nem lesz többé ilyen rossz hozzám?

— Legyen nyugodt, remélem, kölesönösen meg leszünk egymással elégedve! — válaszolta a gróf rejtélyes mosollyal. De most kérem, méltóztassanak sietni, majd a hallban megvárom, amíg elkészülnek az öltözködéssel!

— Remek! — kiáltotta Krisztina, mikor Born kiment a szobából. — E pillanatban az a legfontosabb, hogy mégis ő jött értem. Látod, kutatott utánam. Tudtam, hogy ez így lesz. Most már nem félek olyan nagyon. Majd uzsonna közben óvatosan beadom neki a történeteket és remélhetőleg kisütünk közösen valami okos dolgot, hogy szerencsésen megúszhassuk a holnapi kihallgatást! De miért vágsz még mindig olyan kétségbeesett

arcot? Szavamra úgy viselkedsz, mintha nem is az én bőrömrre menne a játék, hanem a tiédre!

Klári valóban nem osztotta Krisztina hirtelen felviharzott optimizmusát. Az ő figyelmét nem kerülte el a gróf különös mosolya. Érezte, hogy valami újabb meglepetés készülődik és a lelke megtelt szorongó izgalommal.

Az inas a kis szalónban szolgálta fel a teát. Halk, ünnepélyes, letompított volt minden. A sötétszínű, faragott renaissance bútoroknak művészi háttérrel adtak a falra aggatott hatalmas antik gobelinek. Mindezt azonban csak Klári érezte. Krisztina a megszokottság közönyével ült karosszékében. A teáscsészét éppen csak ajkához érintette, a sandwichekhez hozzá sem nyúlt.

— Miért nem eszik? — kérdezte Born. — Remélem, nem tart újra fogyókúrárt? Erre semmi szüksége nincsen...

— Nem tudok enni... Túlságosan felizgattam magam...

— Oh, remélem, csak nem miattam?

— De igen.

— Hiszen már kibékültünk és megbocsátott nekem!

— De közben történt valami... valami hihetetlenül kellemetlen és ostoba dolog. Nem is értem, magát még nem értesítették?...

— Miről?

— Nem tudja? Hiszen bent állt a lapokban is. Schellenberget ide hozták Oslóba.

— Természetesen. Az államok kiadják egymásnak a letartóztatott egyéneket!

— De képzelje... engem megidéztek... Ez nagyon kínos! Mi közöm van nekem ilyen izé... cselédügyekhez!

— Oh, ilyen hangon beszél szegény fiúról? Tegnap még nagyon sajnálta!

— Értse meg, én nem mehetek a rendőrséggel!

— Miért? Olyan nagyon kellemetlen volna, ha Schellenberggel találkozik?

— Igen. Mit tudom én, miket fog hazudni? És képzelje, Klárit is beidézték!

— Magát? — csodálkozott a gróf Klári felé fordulva. — Mi köze lehet magának ehhez az üggyhez? Talán tévedés lesz?...

— Igen, én is azt hiszem, tévedés! — rebegte Klári.

Az inas belépett.

— A gróf urat a telefonhoz kéri!

Born bocsánatot kért és átment a másik szobába. Pár pillanat múlva jókedvűen tért vissza.

— Képzeljék — mondotta, — még egy vendéget kaptunk. Egy régi ismerősöm. Azt hiszem, nem lesz kellemetlen a hölgyeknek! George, hozzon még egy terítéket... Ha megengedik, felteszek egy kitűnő lemezt a gramofónra. Nem tudom, sehogysem akar vidám hangulat kifejlődni. Talán megpróbáljuk a muzsika segítségével. Kétségbeesetten látom, hogy megbuktam, mint elmés társalgó. Bármennyire erőlködöm, nem tudom felerősíteni a hölgyeket. Most már minden reményem csak a zenében és a barátomban van!

A gramofon egy fox-trottot játszott.

— Szabad kérnem? — fordult a gróf udvariasan Krisztinához.

Táncolni kezdtek. Klári egyre rémültebben nézte: mi lesz ebből? Hová fog ez a komédia ki-lyukadni?

A lemez hirtelen nyekkent egyet, mint mikor hirtelen megállítják. Az ajtóban az inas jelent meg és egy mozdulatot tett. A gróf azonnal letette Krisztinát és örvendezve kiáltott fel:

— Ah, megjött a vendégünk! Parancsoljon, tessék belépni!...

A következő pillanatban két sikoly. A rémület és meglepetés kiáltása tört ki a nőkből. Kezüik görcsösen markolta a mellettük álló karosszék támláját.

Az ajtóban Schellenberg János állt.

Kifogástalan fekete zakkó volt rajta, arca sí-mára borotvált, nyakkendője remekül volt megkötve. Arcán szemtelen mosoly.

A gróf látható gyönyörűséggel élvezte a nők irtózatos zavarát.

— Drága, fordult Krisztinához, — tudtam, hogy már alig tudja megvárni a holnapi találkozót, tehát udvariasan segítségére siettem! Remélem örül, hogy mégis teljesítettem a kívánságát... Ime, Schellenberg úr szabadlábon van! Visszavontam a feljelentést. Amint tudja, a szolgálatban elkövetett bűncselekmények csak magánvádra üldözendők! De hogy őszinte legyek, mégsem csak a maga pusztá kérelmére vontam vissza a vádat. Schellenberg úr is volt szíves bizo-

nyos gavalléri ellenszolgáztatást adni érte... Nehány levelet kértem vissza tőle. Természetesen nem indiszkrécióból. Kizárólag a maga érdekében... Azt hiszem, nagyon kellemetlen lett volna magának, drága Krisztina, ha ezek a maga által írt indiszkrét levelek idegen kézbe kerülnek. Parancsolja, ezennel visszaadom őket, csupán egy kis elismervényt kérek, hogy valamennyit hiánytalanul visszavette tőlem! Ezzel azután le is zárjuk a kettőnk szerelmi számláját. Nem szeretném, ha a feleségem később szememre vethetné, hogy a háta mögött rendezgetek bizonyos zavaros ügyeket. Jobb, ha előtte tisztázok mindent...

— A felesége előtt? — kérdezte szédülve Krisztina, aki abból a nagy összeomlásból, amely váratlanul rászakadt, talán csak ezt a szót értette meg.

— Igen, a feleségem előtt! Ugyanis be kell önnek mutatnom Fedor Klára művésznőt, férjezett Born Edgár grófnőt...

Klári sápadt arca vérvörös lett. Sirás fojtogatta torkát. Keze dacosan ökölbe szorult.

— Gúnyolódik velem? — kérdezte magánkívül. — Ezt nem érdemeltem meg. Jól tudja, hogy teljesen ártatlan vagyok a történetekben...

A gróf Klárihoz lépett

— Tudom — mondotta — és a hangjában először csengett őszinte megindulás. — És amit most mondtam, halálosan komoly. Szeretem magát és komolyan, a szó legszentebb és legtisztább értelmében a feleségemnek tekintem! Boldog vagyok, hogy most már megoldódott a rejtély,

melyet megéreztem és amely előre közölte velem, hogy mi egymáshoz tartozunk, mint ahogy egymáshoz tartozik Krisztina és Schellenberg úr is...

Schellenberg, aki eddig mozdulatlanul állt, most először lépett előre. Krisztinához ment, lehajolt és megcsókolta a kezét.

— Ha meg tudna bocsátani, úgy érzem, hogy mi ketten még megtalálhatnánk a boldogságot... Tudom, hogy már többször hívták Hollywoodba filmezni. Fogadja el a meghívást. Magával megyek. Kitűnő táncos vagyok... talán én is hamarosan el tudok ott helyezkedni...

Krisztina nem tudott válaszolni. A sírás fojtogatta a torkát. Könnyei valósággal omlottak.

— Te csirkefogó... te gazember!... — csuklott ki belőle néhány szó és közben oda tölta maszatos kis arcát a férfi képéhez.

Schellenberg zavartan nézett körül.

— Talán legjobb lesz, ha elmegyünk! — mondotta.

A gróf intett, hogy csak ne búcsúzkodjanak. Krisztina nagyokat szipákolt és Schellenbergbe karolva indult az ajtó felé. Csak a küszöbön fordult vissza és félig sírva, félig mosolyogva nézett a grófra:

— Azért magáról sem hittem, hogy ilyen agyafúrt fráter! — mondotta.

Az ajtó becsukódott mögöttük. A gróf pedig mosolyogva ölelte magához Klárit, aki még mindig szédülve, a meglepetés és boldogság édes izgalmában remegve állt.

— Az ügyvédem telefonon beszélt Budapest-

tel. Schellenberggtől megtudtam a maga ügyvé-
jének a nevét. Azt mondotta, hogy néhány hé-
ten belül kimondják a házasság semmiségét és
akkor megkötjük az igazít, a végérvényeset. De
addig is, remélem, szabad megcsókolnom az én
kisasszony feleségemet! Megengeded?

És mert az ilyen kérdésekre nem szokás vá-
laszt várni, Born szerelmesen Klári szájára ta-
pasztotta ajkát és boldog meglepetéssel vette tu-
domásul, hogy nem talált ellenkezésre.

VÉGE.

AZ ELLOPOTT TAPS

a címe

NAGY KÁROLY

legújabb regényének, amely lélegzetelállítóan izgalmas,
de emellett éppúgy nem szűkölködik irodalmi értékekben,
mint a népszerű fiatal író valamennyi regénye.

325. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY:

VÍZSZINTES:

FÜGGŐLEGES:

1. Szállóige (folytatása 9. függ.)	2. Ragadozó
9. Opera címe	3. Óda eleje (1)
10. Kérdő névmás	4. Ilyen nap is van
11. Táncmulatság	5. Örmérték
12. -hoz, -hez, németül	6. Mint a 49-es
13. Csatornázott folyó	7. Német államférfi volt
15. Meseféle	8. Ezt a gumit eszik
16. Szultán neve	9. Az 1. vízsz. folyt.
18. Számnév	14. Tanuló
19. Külf. üdülőhely	15. Arra fel
21. Híres német fizikus	17. Metro-Goldwyn-Meyer
23. Vissza: jóízű	13. Elküld érte
25. Tagadószó	20. Klasszikus isten
26. Ásvány	22. Csapadék
28. Mi egyedül	24. Kilátásba helyez
30. Befejeződik	25. Ki ez?
32. Magasztos érzés	27. Görög betű
34. Azonos betűk	29. Gentleman
35. Gallium jele	30. Római 6
36. Hadisten	31. Régi aprópénz
38. Fűves térség	33. Feltételezés
40. Cirkuszi porond	34. Szaft
42. Éretlen	37. Lassú járás
45. Bizalmasan szólít	38. Nyelvtani fogalom
47. Ibsen műve	39. Albertnek mondják
48. Íz	41. Örzőangyal
49. Sporteszköz	43. Angol grófság
50. A lélek tükre	44. Napisten
51. Állat	46. Potyogni
52. Benzintartály	48. Helyesen
	51. Tüzel
	53. Névelő

324. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Vízszintes: 1. A kritika keserű, de gyógyít. 10. Oil. 11. Silos. 12. Herma. 14. Zaj. 15. Orca. 16. Rod. 17. Ir. 18. Les. 19. Mén. 20. A tű. 21. TS. 22. Mogyoród. 24. Hari. 25. Lake. 26. Abend. 28. Farag. 29. Kino. 30. Duna. 31. Bernhard. 33. Tó. 34. Éli. 35. Ida. 36. Még. 37. Ka. 38. Eta. 39. Mary. 40. Frt. 41. Verdi. 42. Adana. 44. Ana.

Függőleges: 2. Korcs. 3. Rima. 4. Ila. 5. Iszony. 6. Kiad. 7. Alj. 8. Ko. 9. A holtak béke, az élőnek üdv. 13. Eres. 16. Régi. 17. Itóka. 19. Mord. 20. Arara. 22. Manon. 23. Oland. 24. Henri. 27. Biela. 28. Fura. 30. Lada. 32. Hittan. 33. Térd. 36. Marad. 38. Ernő. 39. Menü. 40. Fal. 41. Vak. 43. Dé.

325. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

1	2	3	4		5	6		7	8	↓
9				■	10		■	11		
12		■	13	14		■	15			
16		17			■	18				
	■	19			20		■		■	
21	22		■	23			24	■	25	
26		■	27	■	28			29		
	■	30		31					■	
32	33					■		■	34	
35		■	36			37	■	38		
	■	39	■	40			41		■	
42	43		44		■	45			46	
47				■	48			■	49	
50			■	51		■	52	53		
↓										

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő íróktól jelent meg egy. vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor. Forró Pál, ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulcsár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Égly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Urai Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc, Bozzay Margit, Nógrádi Béla, Ákos Miklós, Szabó Jenő, Bendi Imre, Dobó Iván, Erdődy János, Gyárfás Miklós, Barsy R. Ödön, Huszár Puffy.

Az utolsó 20 szám a következő.

- 306. LELESZY BÉLA: A szerencse rabszolgái.
- 307. FARAGÓ SÁNDOR: Az ellopott szerelem.
- 308. HUSZAR PUFFY: Egy tisztességes asszony.
- 309. ÁKOS MIKLÓS: Majd én megmutatom!
- 310. NÓGRÁDI BÉLA: Főka, a gyöngvhalász.
- 311. JUHÁSZ LAJOS: A csanda
- 312. CSÖNDES GÉZA: Halálos ellenségem.
- 313. LELESZY BÉLA: Hajsza életre-halálra.
- 314. SZEREDI S. GUSZTÁV: Gépek harca.
- 315. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: A bezárt kabir.
- 316. FORRO PÁL: Ünnepek, angyalom!
- 317. FARAGÓ SÁNDOR: Az első éjszaka.
- 318. GÖRÖG LÁSZLÓ: A névtelen levél.
- 319. ÁKOS MIKLÓS: Ha egy lány hazudik.
- 320. GOSZTONYI ÁDÁM: A róka nyomában.
- 321. KULCSÁR MIKLÓS: Marika, a banda lánya.
- 322. LELESZY BÉLA: Feketék előnyben.
- 323. NÓGRÁDI BÉLA: Áprilisi tréfa.
- 324. GÖRÖG LÁSZLÓ: Az utolsó randevu.
- 325. FORRÓ PÁL: Férficsere.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

